

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **JaroNet s.r.o., IČ 26969866**
se sídlem Lannova 2061/8, 110 00 Praha 1,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2017, č. j. KUKHK-25200/DS/2017/Er-1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 25. 4. 2017, č. j. MUDK-ODP/35439-2017/kld 24736-2016/kld, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 10 odst. 3

zákonu o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMV X6, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h v těchto případech:

- dne **26. 5. 2016 v 06:59 hod.** na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy **61 km/h**, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

- dne **31. 5. 2016 v 21:36 hod.** na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice 1/37 směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy **66 km/h**, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících osmi bodů.
4. V prvním bodu nazvaném **„Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“** žalobce namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán se nijak nezabýval tím, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Neprovedl v tomto směru ani žádné dokazování. Uvedená otázka je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle citovaného ustanovení.
5. V dalším bodu nazvaném **„Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“** žalobce uvedl, že správní orgán pochybil, když uznal žalobce vinným spácháním správního deliktu provozovatele vozidla, neboť v době rozhodování žalovaného skutková podstata takového deliktu již neexistovala. Uvedl, že správní delikt provozovatele vozidla byl novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za

přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále také jen „doprovodný zákon“ nebo „zákon č. 183/2017 Sb.“) nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Protože se jednalo o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný měl dle jeho názoru rozhodnutí správního orgánu zrušit. Žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval. I pro tento důvod shledává napadené rozhodnutí nezákonným. Žalobce si je sice vědom toho, že by mohl být za popisované jednání potrestán za přestupek provozovatele vozidla, ale tvrdí, že tato skutková podstata je pro něj příznivější (např. prekluzivní doba přestupku provozovatele vozidla se řídí novým zákonem o přestupcích a je kratší), než v případě správního deliktu provozovatele vozidla.

6. Ve třetím bodu nazvaném „**Zavinění**“ žalobce namítal, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
7. Žalobce totiž tvrdí, že pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zákon č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, neboť by ze zákonné legisvakanční 15ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny. Výjimka nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, proto ji nelze aplikovat. Dovozuje z toho, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude účinnosti podle obecné úpravy, tj. 15. dnem od vyhlášení zákona (§ 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv), což je dnem 13. 7. 2017, tj. po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (tehdy správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z uvedeného žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) nejen na správní delikty spáchané v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost.
8. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti

nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

9. Ve čtvrtém bodu nazvaném „Sankce“ žalobce namítal, že správní orgán nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval i o uložené sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Nelze proto přezkoumat, zda uložená pokuta 1 500 Kč je sankcí na samé spodní či horní hranici zákonného rozmezí nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Není ani zřejmé, zda v době nabytí právní moci rozhodnutí bylo možné jako druh trestu uložit právě pokutu. Dle žalobce pak není rozhodné, zda bylo takový druh trestu možné uložit v době spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový trest uložit ke dni právní moci rozhodnutí.
10. V této souvislosti uvedl, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 10. 8. 2017, přičemž dne 1. 7. 2017, tedy dříve, nabyl účinnosti přestupkový zákon, dle jehož § 2 odst. 6 lze pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
11. Žalobce dále správnímu orgánu vytýká, že se nezabýval tím, zda přestupkový zákon pro něho nepředstavuje příznivější úpravu. Konkrétně, že nezohlednil ustanovení § 44 přestupkového zákona, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Dle žalobce byl správní orgán povinen o sankci rozhodovat též dle ustanovení § 44 přestupkového zákona, i pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dány nebyly, a to s ohledem na ustanovení § 112 odst. 3 přestupkového zákona, dle kterého: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“* Žalobce nadto zastává názor, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty v jeho případě dány byly. Pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z ustanovení § 44 citovaného zákona, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přítěžující okolnosti. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Je zřejmé, že tak zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající jí ze zákona o silničním provozu.
12. Žalobce je přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 zákona o přestupcích, uložil by sankci pod spodní hranicí zákonem stanoveného rozmezí. Uvedl, že proti němu nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností, a tedy lze usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci přitom nebyla zjištěna jediná přítěžující okolnost, a proto není *a priori* možné vyloučit závěr, že i sankce v nižší výši, než je zákonem stanovené rozmezí, by mohla vést k důvodnému očekávání, že postačí k nápravě pachatele. Je ryze na správním orgánu, aby takovou úvahu provedl, a protože tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

13. V pátém bodu nazvaném „**Nestanovení místa přestupku**“ žalobce namítal, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možno přezkoumat jeho protiprávnost. Nebylo rovněž prokázáno, kde k měření rychlosti došlo, resp. zda se rychloměr skutečně nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost a tedy, zda jízda rychlostí 64 km/h a 69 km/h je v daném úseku v rozporu s právem. Žalobce k tématu „místa spáchání deliktu“ odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 a rozsudek ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017) se závěrem, že specifikace místa protiprávního jednání ve výroku napadeného rozhodnutí je nedostatečná, k protiprávnímu jednání, jak je vymezeno výrokiem rozhodnutí, mohlo dojít na silnici I/37 kdekoliv v obci Kocbeře, tj. v celé její délce, resp. kdekoli v obci Choustníkovo Hradiště, tj. v celé délce silnice procházející touto obcí. Jedná se tedy o jinou vadu řízení, kterou byl žalobce krácen na svých právech.
14. V šestém bodu nazvaném „**Neprůkaznost výstupu z rychloměru**“ žalobce uvedl, že v podaném odvolání namítal, že jej správní orgán uznal vinným, ač o jeho protiprávním jednání neexistoval žádný řádný důkaz. Správní orgán k prokázání rychlosti jízdy vozidla disponoval toliko dvěma fotografiemi z úsekového měření, tj. fotografií z jeho počátku a z jeho konce. V případě úsekového měření však musí být bílou čarou na vozovce vyznačeno místo počátku a místo konce měření. V případě první fotografie, z počátku měření, je na fotografii vidět vozidlo žalobce, jak přejíždí bílou čáru. V případě druhé fotografie, z konce měření, není žádná bílá čára viditelná, a tedy je zřejmé, že vozidlo bylo zachyceno v jiném okamžiku, než kdy přejíždělo bílou čáru, označující konec měřeného úseku. Žalovaný však tuto žalobní námitku nijak nevypořádal, a je tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
15. V předposledním bodu nazvaném „**Nesplnění podmínek pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla**“ žalobce uvedl, že žalovaný sám odkázal na právní předpis, dle kterého lze jako správní delikt provozovatele vozidla projednat jen takové jednání, které nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce přitom tvrdil, že při průjezdu měřeným úsekem došlo ke kolizi jeho vozidla se silniční vegetací, v důsledku čehož byl poškrábán lak. Taková situace dle žalobce představuje dopravní nehodu, dochází ke vzniku škody, která může být též plněna z havarijního pojištění. Žalobce navrhl k důkazu výslech spolujezdce řidiče vozidla, žalovaný však uvedenou odvolací námitku ani tento důkazní návrh nijak nevypořádal. Z uvedeného důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
16. V závěrečném osmém bodu nazvaném „**Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci**“ žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce (tj. uvedení jejich jmen, příjmení, případně iniciál). Má za to, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se věci podrobně zabýval. Zopakoval předmět řízení a uvedl, že správní orgán doložil do spisového materiálu kartu vozidla registrační značky x, Ověřovací list č. 8012-OL-70359-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 11. 11. 2016, Ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 13. 3. 2017, veřejnoprávní smlouvu mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a obcí Kocbeře a návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
18. Podrobněji se vyjádřil pouze k žalobní námitce týkající se zavinění. K tomu uvedl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017. V přechodných ustanoveních – v § 112 odst. 1 je uvedeno, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona (tzn. i pokud by zvláštní zákon neobsahoval formální označení „přestupek“, postupovalo by se podle zákona č. 250/2016 Sb.). Přechodné ustanovení se týká hmotného práva („odpovědnost za přestupek“) – pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posoudí se odpovědnost podle dosavadních předpisů (v případě přestupků fyzických osob podle zákona č. 200/1990 Sb., v případě právnických a podnikajících fyzických osob podle právních předpisů upravujících příslušnou skutkovou podstatu); podle zákona č. 250/2016 Sb. se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
19. Dle § 112 odst. 3 - přechodné ustanovení ve vztahu k ustanovením o určení druhu a výměry správního trestu platí, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se od 1. 7. 2017 použijí ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější (například úprava polehčujících okolností); to platí i v případě, že by se odpovědnost za přestupek posuzovala podle zákona účinného v době spáchání přestupku. V daném případě dle žalovaného nebyly shledány důvody k tomuto postupu, neboť nedošlo ke změně druhu a výměry sankce.
20. Dle § 112 odst. 4 - přechodné ustanovení k probíhajícím řízením - procesní přechodné ustanovení (nemá vliv na posuzování odpovědnosti za přestupek, viz bod 1) se řízení zahájená před 1. 7. 2017 dokončí podle dosavadní právní úpravy (tj. řízení o přestupku fyzické osoby se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb. a správního řádu, zatímco řízení o správních deliktech právnických a podnikajících fyzických osob se dokončí výlučně podle správního řádu). Podle názoru žalovaného lhůta 15 dnů od vyhlášení právního předpisu do nabytí účinnosti, která je uvedena v § 3 odst. 3 věty první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanovena pouze jako podpůrná obecná úprava pro situaci, kdy konkrétní právní předpis nemá žádné ustanovení o účinnosti. Pokud konkrétní právní předpis takové ustanovení má, není žádných pochyb, že se použije jako *lex specialis*, což ostatně sám zákon č. 309/1999 Sb., výslovně předpokládá, když z něj vyplývá, že právní předpis může stanovit nabytí účinnosti pozdější, a vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, i dřívejší, nejdříve však dnem vyhlášení. Legislativní proces přijetí zákona č. 183/2017 Sb. se pozdržel, přičemž v zákoně je stanoveno nabytí jeho účinnosti dnem 1. 7. 2017, tedy po dni vyhlášení tohoto zákona. K vyhlášení zákona ve Sbírce zákonů došlo dne 28. 6. 2017. Podle názoru

žalovaného stanovení účinnosti zákona ke dni 1. 7. 2017 nebrání ani Ústava, ani zákon č. 309/1999 Sb., a vůlí zákonodárce bylo stanovit účinnost co nejdříve.

21. Dále k této problematice uvedl, že základem právní úpravy procesu vyhlášení zákonů je čl. 52 Ústavy, podle jehož odst. 1 je k platnosti zákona třeba, aby byl vyhlášen, přičemž podle odst. 2 způsob vyhlášení zákona a mezinárodní smlouvy stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 309/1999 Sb., který v § 3 odst. 1 stanoví, že tyto právní předpisy nabývají platnosti dnem svého vyhlášení ve Sbírce zákonů. Podle § 3 odst. 2 téhož zákona je dnem vyhlášení právního předpisu den rozeslání příslušné částky Sbírky zákonů, uvedený v jejím záhlaví. Podle § 3 odst. 3 pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Podle ustálené legislativní praxe se v každém právním předpise výslovně stanoví den nabytí jeho účinnosti. V posuzovaném případě byl zákon č. 183/2017 Sb. vyhlášen v částce 66 Sbírky zákonů dne 28. 6. 2017, přičemž v čl. CCLVII tohoto zákona je stanovena jeho účinnost ke dni 1. 7. 2017. Dle žalovaného je zřejmé, že k datu 1. 7. 2017 tento zákon účinnosti nabýt mohl, neboť se nejednalo o retroaktivitu, která je obecně nepřípustná. I když legisvakanční doba trvala pouze 4 dny, nelze dle žalovaného dospět k jinému závěru než, že zákon je účinný od 1. 7. 2017 a nikoliv od 13. 7. 2017, jak tvrdí žalobce.

22. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

23. Z jednání soudu, které se uskutečnilo dne 18. 4. 2019, se žalovaný omluvil, za stranu žalující se nikdo bez omluvy nedostavil, ač zástupci žalobce bylo předvolání k jednání řádně a včas doručeno. Krajský soud konstatoval, že nic nebrání tomu, aby jednání proběhlo v nepřítomnosti účastníků (§ 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

24. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.

25. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:

- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
- stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4
- smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh,
- příslušné části webových stránek města Dvůr Králové nad Labem a obce Choustníkovo Hradiště o umístění radarů SYDO Traffic Velocity.

26. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:

čl. 16 - vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 4. 1. 2017 - ke zjišťování osoby údajného řidiče k přestupku ze dne 26. 5. 2016,

čl. 38 - vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 4. 1. 2017 - ke zjišťování osoby údajného řidiče k přestupku ze dne 31. 5. 2016,

čl. 40 a 46 – vyjádření Policie ke zjišťování osoby údajného řidiče,

čl. 17 – sdělení Ministerstva vnitra ze dne 9. 1. 2017,

čl. 24 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-16,

čl. 27 – veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013,

čl. 29 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,

čl. 5, a č. 1. 25 - vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015, včetně přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti,

čl. 15 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70359-15,

čl. 7 – veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ze dne 22. 7. 2013,

čl. 8 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Kocbeře ze dne 19. 7. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy.

Poté krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že:

28. Správní orgán I. stupně obdržel dne 27. 6. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 26. 5. 2016 v 06:59 hod., kdy nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky BMV X6, registrační značky x na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

29. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 25. 7. 2016 žalobci, coby provozovateli daného vozidla, výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
30. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že vozidlo v předmětnou dobu řídil A. B..
31. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 18. 10. 2016 předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v Olomouci, zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát nemá schránku.
32. Správní orgán následně založil do správního spisu sdělení Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 4. 1. 2017 a sdělení Ministerstva vnitra ze dne 9. 1. 2017, dle kterých tato osoba neprochází žádnou z evidencí. Správní orgán se uvedenou výzvu pokusil doručit údajnému řidiči i na adresu do Polska, rovněž neúspěšně.
33. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc usnesením ze dne 23. 3. 2017 podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
34. Správní orgán I. stupně obdržel dne 2. 7. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 31. 5. 2016 v 21:36 hod., kdy nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky BMV X6, registrační značky x na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice 1/37 směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
35. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 9. 8. 2016 žalobci, coby provozovateli daného vozidla, výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
36. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že vozidlo v předmětnou dobu řídil W. H.,
37. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 12. 8. 2016 předvolal jmenovaného k podání vysvětlení na doručovací adresu v Praze (písemnost byla vložena do schránky). Dne 1. 9. 2017 obdržel správní orgán odpověď na výzvu, v níž W. H. uvádí, že uvedený přestupek spáchal, že pravděpodobně bude z uvedeného důvodu obviněn a že dále nemá, co by dodal a že bude kontaktní na uvedené adrese. Dne 30. 9. 2016 obdržel správní orgán odpověď W. H. k druhé výzvě správního orgánu, v níž potvrdil a zopakoval správnost svých osobních údajů a odkázal na svou první odpověď.
38. Správní orgán požádal o prověrku pobytu údajného řidiče W. H. na doručovací adrese v P. Policie ČR Praha provedla šetření na uvedené adrese se závěrem, že se zde nachází pouze poštovní schránka na jméno H. Při opakovaných návštěvách policie nebyla uvedená osoba na této adrese zastihena. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 4. 1.

2017 vyzval k podání vysvětlení údajného řidiče W. H. na adresu do Spolkové republiky Německo. Písemnost se vrátila zpět jako nedoručitelná.

39. Správní orgán dále dne 13. 2. 2017 obdržel sdělení od Policie ČR, že ani po pohovoru s nájemníky uvedeného domu v Praze se nepodařilo potvrdit pobyt údajného řidiče na uvedené adrese. Rovněž prověřením nájemního vztahu mezi vlastníkem domu a údajným řidičem nebyl jeho pobyt potvrzen (vlastník se s ním nikdy nesetkal a nikdy s ním žádnou smlouvu neuzavřel).
40. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc usnesením ze dne 23. 3. 2017 podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
41. Dalším usnesením ze dne 23. 3. 2017 správní orgán I. stupně spojil řízení o obou správních deliktech provozovatele vozidla do společného řízení.
42. Písemností ze dne 24. 3. 2017 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání, a to v termínu 13. 4. 2017 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději do 24. 4. 2017. Tato písemnost byla žalobci doručena prostřednictvím datové schránky dne 24. 3. 2017. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování bez přítomnosti žalobce, který se bez omluvy nedostavil. O tom byl sepsán téhož dne Protokol. Žalobce následně nevyužil ani možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí.
43. Dne 25. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora již citované rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
44. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

45. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
46. Krajský soud konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když

jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

47. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

48. A nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

49. Správní orgán I. stupně svůj závěr o tom, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření*“, veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, veřejnoprávní smlouvu ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře). Již jen na základě těchto důkazů, provedených správními orgány, lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Tato skutečnost dále vyplývá i z návodu k použití SYDO Traffic Velocity; obecného popisu zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, který je přílohou smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem dne 2. 12. 2013; Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, které jako důkaz provedl při jednání krajský soud. V bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“ Závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v obou případech změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují konkrétně např. články 2.1. a 2.4 shora zmíněné veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště dne 12.

6. 2013, a články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem dne 22. 7. 2013.
50. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Při výkladu tohoto neurčitelného právního pojmu je ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy, v daném případě stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria. Uvedené stanovisko provedl soud k důkazu při jednání.
51. Krajský soud tedy uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007 a GEMVEL0008, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznamy o měření ze dne 26. 5. 2016 a ze dne 31. 5. 2016, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která rovněž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Žalobcem vznesené námitky v tomto směru jsou proto nedůvodné.

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

52. Žalobce namítal „neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. Uvedenou žalobní námitku, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud důvodnou neshledal. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis - zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
53. Krajský soud v tomto směru odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení zabýval např. v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, v němž uvedl: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
54. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti

provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.

55. Krajský soud nezpochybňuje, že v rámci správního trestání je nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, avšak tento závěr automaticky neznamená zánik odpovědnosti za delikt ní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů správního práva. V tomto směru soud odkazuje na přechodná ustanovení § 112 přestupkového zákona, konkrétně na odst. 1, týkající se odpovědnosti za přestupek, tj. hmotného práva a na odst. 4 – procesní přechodné ustanovení k probíhajícím řízením (citace viz výše, v části vyjádření žalovaného k žalobě). Ze srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla a výše stanovené sankce vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, správní orgány proto správně aplikovaly staré právo. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy.

Zavinění

56. K názoru žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této úvahy, krajský soud konstatuje, že citovaný zákon je zákonem doprovodným k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a k zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Je pochopitelné, že z důvodu jednoty právního řádu byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní. Zákonodárce tedy projevil vůli a naléhavý obecný zájem ve smyslu § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., na tom, aby účinnost uvedených zákonů byla stanovena shodně, což podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb.
57. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení, tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon č. 250/2016 Sb. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

58. Žalobce namítal, že správní orgán nezákonně rozhodoval o uložené sankci, když zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, přičemž výrok rozhodnutí neobsahoval odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého byla uložena pokuta. V citovaném ustanovení zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (tj. do 30. 6. 2017), je uvedeno, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro

- přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta nepřevyší 10 000 Kč.
59. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno: „Za tento uvedený správní delikt se provozovateli vozidla v souladu s ust. § 125f odst. 3, v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 1.500 Kč.“
60. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 se za přestupek uloží pokuta od 1.500 do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
61. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v [§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu](#) ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle [§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu](#) účinného do 30. 6. 2017. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) se nezměnilo, nadále platí, že za přestupek se uloží pokuta od 1.500 do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
62. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
63. Podle přechodného ustanovení § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
64. Krajský soud na základě výše uvedeného konstatuje, že druh a výměra správního trestu v obou zněních (tj. do 30. 6. 2017 a od 1. 7. 2017) jsou stejné. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil správnost prvoinstančního rozhodnutí, aniž by uvedl novou právní úpravu, nezpůsobuje to jeho nepřezkoumatelnost. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila.

Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

65. Žalobce dále namítal, že nebyl zohledněn [§ 44 zákona o odpovědnosti za přestupky](#), dle kterého je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost*. Žalobci lze přisvědčit v tom, že je povinností správních orgánů (i soudů) dostát ústavnímu požadavku, obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námítky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější a není ji proto třeba aplikovat. To vyplývá i z § 7 zákona o přestupcích, účinného do 1. 7. 2017. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 18/2018-59 pak: „pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické

okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnížší možné výměře zákonného rámce...“. Ze spisového materiálu nyní posuzovaného případu nic takového nevyplývá, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irelevantní. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by připadalo v úvahu, pokud by na případ žalobce mohl [§ 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky](#) alespoň teoreticky dopadat. V žalobě uváděné skutečnosti (nezjištění přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici. Tyto okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o zcela standardní případ deliktního jednání, postihovaného citovanými ustanoveními [zákona o silničním provozu](#). Uváděné okolnosti byly zcela správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.

66. Otázkou, jakým způsobem je třeba aplikovat [§ 44 zákona o odpovědnosti za přestupky](#), se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. [4 As 96/2018 - 45](#), v němž uvedl, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil. Uvedenou žalobní námitku soud důvodnou neshledal.

Nestanovení místa přestupku

67. Žalobce namítal, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možno přezkoumat jeho protiprávnost. K protiprávnímu jednání, jak je vymezeno výrokiem rozhodnutí, mohlo dle jeho názoru dojít na silnici I/37 kdekoliv v obci Kocbeře, tj. v celé její délce, resp. kdekoli v obci Choustníkovo Hradiště, tj. v celé délce silnice procházející touto obcí. Uvedené námitce krajský soud rovněž nepřisvědčil.
68. Krajský soud předně uvádí, že jednání nezjištěného řidiče/řidičů vozidla provozovatele (žalobce) ze dne 26. 5. 2016 a ze dne 31. 5. 2016 jsou přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, tj. že se jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Přitom je třeba zdůraznit, že zmíněné ustanovení spojuje uvedené protiprávní jednání s pojmem „obec“ a že dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
69. Pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“, vyplývá z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z přímo provedených důkazů mimo ústní jednání správním orgánem dne 13. 4. 2017, a sice z Oznámení o přestupku a z fotodokumentace, jakož i z důkazů (listin) nacházejících se ve správním spisu - Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3.

2016, č. 8012-OL-70076-16, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, veřejnoprávní smlouva ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře, souhlas s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79 zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem, vydaný Dopravním inspektorátem Policie České republiky, Územní odbor Trutnov dne 21. 12. 2015. Všechny tyto listiny, důkazy, jsou od počátku součástí správního spisu a žalobce se s nimi mohl kdykoliv seznámit.

Neprůkaznost výstupu z rychloměru

70. Žalobce namítal, že o jeho protiprávním jednání neexistoval žádný řádný důkaz. Uvedl, že ze dvou fotografií z úsekového měření je viditelná bílá čára pouze ze začátku měření a nikoli z konce měření.
71. Žalobce jednak v žalobě nespecifikuje, o kterém ze dvou skutků hovoří (zda o přestupku ze dne 26. 5. 2016 či ze dne 31. 5. 2016, v druhém případě k němu došlo v 21:36 hod, tj. za tmy), když v obou případech byly pořízeny vždy dva snímky. K uvedené námitce krajský soud konstatuje, že na snímky zaznamenávající projíždějící vozidlo nelze klást nepřiměřené požadavky, tj. že na nich musí být zcela viditelné vodorovné bílé čáry na vozovce označující začátek a konec měřeného úseku. Takový požadavek je technicky stěží splnitelný a navíc nadbytečný. V daném případě se totiž jednalo o tzv. úsekové měření rychlosti, provedené rychloměrem SYDO Traffic Velocity. Důkazy, které tuto skutečnost prokazují, konstatoval krajský soud již shora, a to v souvislosti s námitkou zpochybňující to, zda použitý rychloměr byl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, a provedl při jednání jako důkaz mimo jiné smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013 včetně příloh obsahujících dokumentaci k pronajímanému měřicímu zařízení (Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, Certifikát o schválení typu měřidla), návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity. Z uvedených důkazů a zejména také ze samotného principu úsekového měření rychlosti plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to jak na začátku měřeného úseku, tak na jeho konci. Pokud má žalobce obavu, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl rychloměr ověřen, jenom z toho důvodu, že na pořízených snímcích nejsou vidět zmíněné dopravní značky, pak jde o pouhou spekulaci.

Nesplnění podmínek pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla

72. Žalobce namítal, že jako správní delikt provozovatele vozidla lze projednat jen takové jednání, které nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce přitom tvrdil, že při průjezdu měřeným úsekem došlo ke kolizi jeho vozidla se silniční vegetací, v důsledku čehož byl poškrábán lak. Jedná se dle něho o dopravní nehodu, jejíž škoda může být plněna z havarijního pojištění. Pochybení žalovaného spatřuje v tom, že se nezabýval jeho návrhem na provedení důkazu výsledkem spolujezdce řidiče vozidla. Krajský soud hodnotí uvedenou námitku jako ryze hypotetickou a spekulativní. Žalobce jednak neupřesnil, při kterém ze dvou skutků mělo dojít k tvrzené „dopravní nehodě“, také zcela jistě mohl správnímu orgánu doložit, že své pojišťovně nahlásil předmětnou

„pojistnou událost“. Nic z toho však neučinil. Dle názoru krajského soudu lze v předmětné věci na absenci dopravní nehody usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by při spáchání některého ze dvou (případně obou) popsanych jednání došlo k nějaké dopravní nehodě a žalobce vedenou námitku poprvé vznáší až v žalobě.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

73. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Uvedený požadavek zopakoval a rozvedl v rámci omluvy z nařízeného jednání.
74. K uvedenému krajský soud toliko stručně konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
75. S ohledem ke shora uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

76. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. dubna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně